

РЕШЕНИЕ

№ 5385

гр. София, 06.08.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42
състав,** в публично заседание на 14.03.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Калина Арnaudова

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **11382** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197, ал. 2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК), вр. с чл. 144 и сл. от ДОПК.

Образувано е по жалба вх. № 28153 от 26.11.2012 г. по описа на Административен съд София-град (АССГ) подадена от Б. Ал Д. срещу решение № ПИ- 239 от 05.11.2012 г. издадено „за“ директор на Териториална дирекция (ТД) на Националната агенция за приходите (НАП) - С., с което е оставена без уважение жалбата на Б. Ал Д. срещу постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № 5339-000002 от 01.10.2012 г. издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП – С..

Жалбоподателят сочи, че решението е незаконосъобразно, тъй като не е налице възникнала обезпечителна нужда за публичния изпълнител. На 27.09.2012 г. е получил покана за доброволно изпълнение на основание чл. 221 от ДОПК. По отношение на първото задължение описано в поканата – глоба по н.а.х.д. по изпълнителен лист от 19.02.2008 г. № 9832/2006 г. на СРС е направил възражение, че същото е погасено по давност и не подлежи на принудително събиране по арг. от чл. 82 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН), но публичният изпълнител не го е взел предвид. Поради това отново прави възражение за изтекла погасителна давност. Соочи, че изпълнителното дело е образувано през 2012 г. – повече от 4 години след издаването на изпълнителен лист от 19.02.2008 г. Счита, че и второто задължение – д.т. по гр. дело по изпълнителен лист от 26.09.2008 г. № 2328/2005 г. на СРС – главница 106, 40 лв. и лихва от 64, 33 лв. е погасено по давност. От приложения пред публичния изпълнител заверен препис от съдебното решение е

видно, че същото е влязло в сила на 11.07.2007 г., от която дата започва да тече 5-годишната давност, а не от датата на получаване на изпълнителния лист от Агенцията за държавни вземания (АДВ). Предвид погасяването по давност на главните вземания са погасени по давност и претендираните законови лихви. Излага, че третото посочено в постановлението задължение е своевременно платено от него. Предвид гореизложеното, моли съда да отмени обжалваното от него решение като незаконосъобразно, както и да му бъдат присъдени и направените по делото разноски. Ответникът - Директорът на Териториална дирекция на Националната агенция за приходите – [населено място], чрез процесуалния си представител, изразява становище за неоснователност на жалбата. Излага, че в случая е налице хипотезата на чл. 171, ал. 1 от ДОПК и давностните срокове са съответно 5 и 10 години. Няма законово основание за се приеме, че е налице по-кратка давност, тъй като няма наказателно постановление приложено като годно изпълнително основание. Моли съда да постанови решение с което да потвърди решението, като законосъобразно, както и да му присъди направените по делото разноски.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Видно от изпълнителен лист от 09.02.2008 г. издаден от Софийски районен съд (СРС), 102-ри състав, въз основа на съдебно решение от 29.06.2007 г. по н.а.х.д № 9832/2006 г. влязло в сила на 01.02.2008 г., Б. Ал Д. е осъден да заплати глоба в размер на 500, 00 лв. и държавна такса в размер на 3, 00 лв. – за служебно издаване на изпълнителен лист. Изпълнителният лист е депозиран с вх. № 60-04-014-046848/17.09.2012 г. по описа на ТД на НАП - С., дирекция „Събиране“.

Видно от изпълнителен лист от 26.09.2008 г. издаден СРС, 80-ти състав, въз основа на съдебно решение № 76 от 08.08.2007 г. по гр. дело № 2328/2005 г., влязло в сила на 11.09.2007 г., Б. Ал Д. е осъден да заплати по сметка на СРС държавна такса в размер на 101, 40 лв., както и сумата от 5, 00 лв. по същата сметка за издаване на изпълнителен лист. Изпълнителният лист е депозиран с вх. № 60-04-014-046851/17.09.2012 г. по описа на ТД на НАП - С., дирекция „Събиране“.

Видно от изпълнителен лист от 07.06.2012 г. издаден от СРС, 90-ти състав, въз основа на съдебно решение № III-90-121 от 19.07.2011 г. по гр. дело № 16090 по описа за 2010 г. на СРС, 90-ти състав, влязло в сила на 16.03.2012 г., Б. Ал Д. е осъден да заплати по сметка на СРС сумата от 129, 60 лв. – държавна такса върху сумата с която е уважена издръжката, както и 5, 00 лв. за издаването на изпълнителния лист. Изпълнителният лист е депозиран с вх. № 60-04-014-046852/17.09.2012 г. по описа на ТД на НАП - С., дирекция „Събиране“.

Със съобщение за доброволно изпълнение изх. № 5339-00001 от 19.09.2012 г., издадено на основание чл. 221 от ДОПК, публичният изпълнител е уведомил Б. Ал Д. за образувано срещу него изпълнително дело № 5339/2012 г. в ТД на НАП – С., за неплатени публични вземания. Д. е уведомен, че задълженията му с лихвите и разноските до 19.09.2012 г. по изпълнителни листа от 09.02.2008 г., 26.09.2008 г. и 07.06.2012 г. са размер общо на 817, 07 лв. и той е поканен да ги заплати в 7-дневен срок от получаване на поканата. Поканата му е връчена на 27.09.2012 г.

За обезпечаване на вземанията към Б. Ал Д. е издадено постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № 5339-00002 от 01.10.2012 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП – С., на основание чл. 200 и чл. 202 от ДОПК във връзка с чл. 195, ал. 1 - ал. 3 от ДОПК. С него е наложен запор върху трудовото възнаграждение на Д.,

получавано в „П. България“ в размер на 817, 89 лв. Видно от постановлението публичният изпълнител е приел, че ще се затрудни събирането на установеното и изискуемо публично вземане в размер на 244, 00 лв. – главница, 73, 98 лв. – лихва и 500, 00 лв. – нелихв. част, в това число: - по изпълнителен лист от 19.02.2008 г. (главница 3, 00 лв., лихва 1, 65 лв. и нелихв. част 500, 00 лв.); - по изпълнителен лист от 26.09.2008 г. (главница 106, 40, 00 лв., лихва 64, 69 лв.); - по изпълнителен лист от 07.06.2012 г. (главница 134, 60 лв., лихва 7, 55 лв.). Липсват данни за датата на връчване на постановлението.

Издадено е запорно съобщение изх. № 5339-000003 от 01.10.2012 г. на основание чл. 202, ал. 2 от ДОПК във вр. с чл. 215, ал. 1, т. 2 от ДОПК от публичен изпълнител до „П. България“. Запорът е вписан и в Централния регистър на особените залози видно от потвърждение за вписване с вх. № 5339-000013 от 18.10.2012 г. на длъжностно лице по вписванията.

Постановлението е обжалвано от Д. по административен ред с жалба вх. № 94-Б-458 от 22.10.2012 г. по описа на ТД на НАП – С..

С решение № ПИ-239 от 05.11.2012 г. издадено „за“ директор на ТД на НАП – С. жалбата на Д. е оставена без уважение, като неоснователна. Със заповед № ЗЦУ 624 от 29.06.2011 г. на изпълнителния директор на НАП, на осн. чл. 10, ал. 1, т. 1 от Закона за националната агенция за приходите, същият е оправомощил Г. Щ. Т. – заместник директор на ТД на НАП – С., при отсъствие на титуляра Б. А. А. да изпълнява правомощията на директор на ТД на НАП – С.. Видно от болничен лист бл. № 2587554 от 01.11.2012 г. издаден от д-р Д. О., Б. А. А. е бил в отпуск поради временна неработоспособност за периода от 01.11.2012 г. – 05.11.2012 г. В посочения период – на 05.11.2012 г. е издадено и оспореното в настоящето производство решение.

В хода на настоящето производство е представено платежно нареждане от 04.10.2012 г, видно от което в полза на ТД на НАП - С. от Б. Ал Д. е преведена сумата от 144, 60 лв. Като основание за плащането е посочено изпълнително дело № 5339/12 по изпълнителен лист от 07.06.2012 г. С посочената сума, видно от разпореждане за разпределение на суми изх. № 5339-000005 от 05.10.2012 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП сумата е преведена по банкова сметка на публичните вискатели.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата, предмет на настоящето производство, е подадена в предвидения в чл. 197, ал. 2 от ДОПК преклузивен 7 - дневен срок, от надлежна страна, имаща право и интерес от обжалването и същата, като процесуално допустима задължава съда да я разгледа по същество относно нейната основателност.

Съгласно чл. 195, ал. 1 и ал. 2 от ДОПК обезпечение се налага по отношение на установени и изискуеми публични вземания, когато без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни тяхното събиране. Целта на обезпечителното производство е да гарантира предстоящото изпълнение на задълженията, като се отдели и предназначи определен актив от имуществото на длъжника по отношение на който последният губи право да се разпорежда и който би могъл да послужи за принудително удовлетворяване на вземанията на държавата в случай на необходимост. определя условията, при които съдът отменя наложената обезпечителна мярка. Съгласно разпоредбата на чл. 197, ал. 3 от ДОПК съдът следва да отмени наложената обезпечителната мярка, ако длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и

неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа или ако изпълнително основание не съществува.

Въз основа на граматическото и систематичното тълкуване на чл. 197, ал. 3 от ДОПК се обосновава изводът, че предмет на съдебен контрол на настоящото производство са както потвърждаващото решение на директора на ТД на НАП - С., така и самото постановление за налагане на обезпечителни мерки. Следователно, съдът извършва преценка дали при издаването на двата административни акта са спазени всички изисквания за законосъобразност - наличието на компетентност на органа; спазване на материалните и процесуалните правила при издаването им; изискването за писмена форма и съобразяване с целта на закона.

В настоящия случай от приложените писмени доказателства се установява, че обжалваното решение № ПИ-239 от 05.11.2012 г. издадено „за” директор на ТД на НАП – С., е издадено от компетентен орган, при условията на заместване, в кръга на предоставените му от закона правомощия, в предписаната от закона форма и в чл. 197, ал. 1 от ДОПК 14-дневен срок.

Обжалваното постановление за налагане на обезпечителни мерки е издадено от компетентен орган - от публичен изпълнител в компетентната териториалната дирекция на НАП, съгласно чл. 8, ал. 1, т. 1 от ДОПК и съгласно правомощията на този орган, определени в чл. 167, ал. 1 от ДОПК. Същото е издадено и в предвидената в чл. 196 от ДОПК писмена форма и съдържа посочените в ал. 1 задължителни реквизити. Преди издаване на постановлението до длъжника е изготвено съобщение за доброволно изпълнение изх. № 5339-00001 от 19.09.2012 г., което е връчено на 27.09.2012 г. и не е обжалвано. Налагането на обезпечителни мерки е във връзка с гарантиране събирането на изискуеми публични вземания в размер на 244, 00 лв. – главница, 73, 98 лв. – лихва и 500, 00 лв. – нелихв. част. Задълженията са установени с влезли в сила съдебни решения (въз основа на които са издадени изпълнителни листа) и които представляват годни изпълнителни основания съгласно чл. 209, ал. 2, т. 6 от ДОПК. От страна на жалбоподателя не е представено обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа. Предвид изложеното съдът намира, че не са налице предвидените в чл. 197, ал. 3 от ДОПК условия за отмяна на наложената обезпечителна мярка.

Неоснователно е и направеното от жалбоподателя възражение за изтекла погасителна давност по две от трите установени публични вземания. Съгласно чл. 171, ал. 1 от ДОПК публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. Такъв по-кратък срок относно изпълнението на административното наказание "глоба" е предвиден в чл. 82 от ЗАНН за влезлите в сила наказателни постановления. В случая обаче този срок се явява неприложим, тъй като не е налице предвиденото изпълнително основание по чл. 209, ал. 2, т. 5 от ДОПК – влязло в сила наказателно постановление. Задълженията на Д. са установени с влезли в сила съдебни решения (представляващи изпълнителни основания по смисъла на чл. 209, ал. 2, т. 6 от ДОПК). Съгласно чл. 172, ал. 2 от ДОПК, давността се прекъсва с издаването на акта за установяване на публично вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение. Ал. 3 от същия член уточнява, че от прекъсването на давността започва да тече нова давност. Съгласно чл. 171, ал. 2 от ДОПК с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината,

през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността освен в случаите, когато задължението е отсрочено или разсрочено.

В случая 5-годишния срок за погасяване на изискуемите и ликвидни публични държавни вземания е започнал да тече считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати съответното публичното задължение, а именно: - на 01.01.2008 г. (за вземанията установени със съдебно решение № 76 от 08.08.2007 г. по гр. дело № 2328/2005 г. по описа на СРС, 80-ти състав, влязло в сила на 11.09.2007 г.) и на 01.01.2009 г. (за вземанията установени със съдебно решение от 29.06.2007 г. по н.а.х.д № 9832/2006 г. по описа на СРС, 102-ри състав, влязло в сила на 01.02.2008 г.). Тя е следвало да изтече на 01.01.2013 г. – по първото, съответно на 01.01.2014 г. – по второто публично задължение. Давността обаче е била прекъсната с изпращането на съобщение за доброволно изпълнение изх. № 5339-000001 от 19.09.2012 г. до длъжника и с издаването на постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № 5339-000002 от 01.10.2012 г. От прекъсването на давността, съгласно нормата на чл. 173, ал. 3 от ДОПК е започнала да тече нова давност, която към настоящия момент не е изтекла. Не изтекъл и предвиденият в нормата на 171, ал. 2 от ДОПК 10-годишен давностен срок. За вземането установено със съдебно решение № 76 от 08.08.2007 г. по гр. дело № 2328/2005 г. по описа на СРС, 80-ти състав, същият изтича на 01.01.2018 г., а за вземането установено със съдебно решение от 29.06.2007 г. по н.а.х.д № 9832/2006 г. по описа на СРС, 102-ри състав – на 01.01.2019 г.

Във връзка с твърдението на жалбоподателя, че с платежно нареждане от 04.10.2012 г. е погасил именно задълженията си установени с влязло в сила съдебно решение № III-90-121 от 19.07.2011 г. по гр. дело № 16090 по описа за 2010 г. на СРС, 90-ти състав, същият е разполагал с възможността в производство по чл. 266 – чл. 268 от ДОПК да обжалва законосъобразността на действията на публичен изпълнител обективирани в разпореждане за разпределение на суми изх. № 5339-000005 от 05.10.2012 г. Законосъобразността на посочените действия не е предмет на разглеждане в настоящето производство.

Изложеното налага заключението, че обжалваното решение е законосъобразно и правилно, поради което жалбата срещу него, като неоснователна, следва да бъде отхвърлена.

С оглед крайния изход на делото заявеното от процесуалния представител на ответника искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК вр. с чл. 144 от ДОПК и с чл. 8, вр. с чл. 7, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати в полза на бюджета на ответника сумата от 150, 00 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение.

По изложените съображения и на основание чл. 160, ал. 1 от ДОПК вр. с чл. 144 от ДОПК и с чл. 197, ал. 3 от ДОПК, Административен съд – София град, I – во отделение, 42-ри състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата подадена от Б. Ал Д. срещу решение № ПИ- 239 от 05.11.2012 г.

издадено „за“ директор на Териториална дирекция на Националната агенция за приходите - С., с което е оставена без уважение жалбата му срещу постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № 5339-000002 от 01.10.2012 г. издадено от публичен изпълнител при Териториална дирекция на Националната агенция за приходите – С..

ОСЪЖДА Б. Ал Д., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес]0, да заплати в полза на Териториална дирекция на Националната агенция за приходите – [населено място] разноски по делото в размер на 150, 00 лв. (сто и петдесет лева), представляващи юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: